

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΙΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ο ΘΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

‘Ο Βασιλεύς πού φροντίζει γιά ὅλους. ‘Ο Δημοκλείδης καί ὁ Ράπτης. ‘Η στάσις τῶν Κριεζώτῃ. ‘Πρέπει ν’ ἀπενημηθῆ δικαιοσύνη!... Μιά ἄδικη ἀπόφασις. Μιά μνημειώδης φράσις τοῦ ‘Οθωνος κλπ.

Σᾶς δίνουμε σήμερα τρία ἀκόμη ἀνέκδοτα, πού ἀποδεικνύουν τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ ‘Οθωνος γιά τοὺς δημοσίους υπαλλήλους καί γιά τὴν ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης.

‘Ο ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἔπβαλε μιὰ φορὰ στὸν ‘Οθωνα διάταγμα περὶ προαγωγῆς τοῦ ὑπογραμματέως Πρωτοδικῶν Τριπέλεως Δημοκλείδου καὶ μεταθέσεώς του μετὰ τὸ βαθμὶο τοῦ γραμματέως στὴ Σπάρτη. ‘Ο ‘Οθων ὁμως δὲν θέλησε νὰ τὸ ὑπογράψῃ καί ρώτησε τὸν ὑπουργὸ γιὰ ποιά αἰτία δειχνεῖ ἐξαιρετικὴ εὐνοία στὸν υπάλληλον αὐτόν. ‘Ο ὑπουργὸς τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε ἰκανώτατος στὴν δουλειά του, ἔχει δεκαετὰ ἐτῶν ἡσυχασίαν. ‘Ο ‘Οθων τότε, ὁ ὁσίοις συμβουλεύεται πάντα, ὅπως εἶπαμε, τὸ βιβλίο τῆς κατστάσεως ὧλον τῶν υπαλλήλων, τὸ παρετήρησε :

— Αὐτὸ εἶνε σωστὸ, ἀλλ’ εἶνε ἐπίσης ἐξίσου σωστὸ, ὅτι στὸ ‘Ε- ρετειο Πατῶν ἡσχηθεῖ κάποιος ὑπογραμματεὺς ὀνομαζόμενος Ράπτης, ἐπίσης ἰκανὸς υπάλληλος καί κατὰ πολλὸ ἀρχαιότερος τοῦ Δημοκλείδου. Γ’ αὐτὸ λοιπὸν πρέπει νὰ προηγηθῆ ἡ προαγωγή τούτου κ’ εἶτα προαγωγή καί τὸν Δημοκλείδῃ, μετὰ τὴ σειρά του.

Μόλις κατεστάθη ἡ ἐν Ἐββοῖα στάσις τοῦ Κριεζώτῃ, περὶ τὸ 1885, ὁ ‘Οθων εἶπε στὸν εἰσαγγελεῖα Πρωτοδικῶν Χαλκίδος, ὁ ὁσίοις ἐ- πρόκειτο ν’ ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴ θάλα του :

— ‘Η ἐπανάστασις τοῦ Κριεζώτῃ εἶνε ἀλή- θεια ὅτι ἐξημίωσε τὸ Κράτος. ‘Επισημὸ ὁμως νὰ καττάξετε πρὸ παντός τὴ δικαιοσύνη καί νὰ ἐ- κτελέσετε εὐσυνείδητα τὸ καθήκον σας. ‘Αν οἱ φίλοι τοῦ Κριεζώτῃ ἔχουν δικη, δὲν πρέπει νὰ ἀδικηθῶν’ ἔστω κ’ ἂν εἶνε ἔχθροι, κ’ ἂν πάλι οἱ φίλοι οἱ δικοὶ μὴ ἔχουν ἀδικ, δὲν πρέπει νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι, ἐπειδὴ εἶνε φίλοι μου!...

Μιά νύκτα ὁ ‘Οθων προσεκύλισε ἐπειγόντως εἰς τὸ ἀνάκτορον τὸν πρόεδρον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. ‘Εκεῖνος ἔτρεξε ἀμέσως ἐντρομος καὶ παρουσιάσθη τῷ βασιλεῖ, τὸν ὁποῖο βόηξε νὰ ἔχῃ μπροστά του μιὰ ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου καί νὰ τὴν διαβάσῃ μετὰ προσοχῆ.

— ‘Η ἀπόφασις αὐτὴ εἶνε ἄδικη, τοῦ εἶπε μετὰ θυμοῦ ‘Οθων, μό- λις τὸν εἶδε.

Κι’ ὅταν ὁ πρόεδρος θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ, ὁ βασιλεὺς πρόσθε- σε αὐστῶρ :

— Πρέπει νὰ εἰσαίτε προσεχτικώτερον τὸ μέλλον στὸ ζήτημα τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης γιὰ νὰ μὴν καταπέτῃ τὸ γόητρό της!

δὲσα τὸν αὐτῆ. ‘Ο Ἀλέξανδρος τοῦ φρονόταν μετὰ δυσμενεία, οἱ Μακεδόνες τὸν μισοῦσαν θανατώσι καί ἤθελαν μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀφαιρέσουν, νὰ τὸν ἐξετελέσουν, ἀκόμη καί νὰ τὸν θανατώσιν! ‘Ε- δοκίμασκον λοιπὸν τὸν ἡσρητὴ του καί τὸν ἔπεισαν νὰ κηρῆν κατὰ ἀπὸ τὸ δεκτικὸ κρεβάτι τοῦ Λυσιμάχου ἕνα γυροῦ ποτήρι... Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ δεύτην καί ἐνὸς ἔπιου, οἱ Μακεδόνες ἐδημοσίωρη- σαν ἐπεισόδια, ἀναζητῶντες τάχα τὸ κλειμένον ποτήρι, κ’ ἐφαγκον κᾶτι ἀπ’ ὅλα τὰ κρεβάτια πού ἦταν γύρω ἀπὸ τὸ στενωπιῶρο τρα- πέζι τοῦ συμποσίου. Τέλος βρῆκαν τὸ γυροῦ ποτήρι κατὰ ἀπὸ τὸ προ- σκεῖμῶ τοῦ Ἀθηναίου ἀδελτοῦ!...

— Νά! αὐτὸς εἶνε ὁ κλέφτης!... Αὐτὸς εἶνε ὁ κλέφτης!... ἐφώ- ναζαν ὅλοι οἱ Μακεδόνες, ἐνὸς οἱ Ἕλληνας εἶχαν κατεβασμένα τὰ πρόσωπα ἀπὸ ντροπῆ, καί ὁ Διῶξτεπος στεκόταν ἀμίλητος, κατὰ κη- ρτος γιὰ τὴν παγίδα.

Τέλος, χωρὶς νὰ πῆ λέξῃ, χωρὶς νὰ καταδεχθῆ καί νὰ διαμαρτυ- ρηθῆ, ὁ περιήφανος ἀθηναῖος σηκώθηκε καί πῆγε στὴ σκηνή του. ‘Ο ἥρωας, πού δὲν τὸν εἶχαν τρομαξέει οἱ μεγαλειότητες κινδύνου, ἔπει- στὸ στρέμμα του κ’ ἔκλαψε σὺν μυχρὸ παιδί. ‘Εβλεπε ὅτι οἱ πολε- μῶλοι στέμνον τὸν πανελλήνιον ἀγῶνον καί ἡ τιμὴς πλῆρης τὸν μα- γνὸν εἶχαν ἐξετελέσθη ἀπὸ τὴν μακεδονικὴ σκευερία. Συλλογίζονταν ὅτι καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος ἔστρεφε πάθος ἀδυσώπητο ἐναντίον του. ‘Η ἀπελπίσια ἐδάγκωσε τὴν καρδιά του. Καί ὁ Διῶ- ξτεπος ἀπεράσισε νὰ πεθάνῃ...

‘Εγομενε λοιπὸν ἕνα σίντομο, ἀλλὰ ἄμισπραγες γράμματα στὸν Ἀλέξανδρο, τὸ ἐξέθεσε ὅλη τὴν ἀλή- θεια καί τέλος κατὰ τὰ χαρμίματα, ἠτοκτόνησε, ἐμ- ψήξας, ὅπως ὁ Αἶας, τὸ ἔριος στὰ πλευρά του!

‘Ο Ἀλέξανδρος ὅταν ἐδιάβασε τὸ γράμμα καί εἶ- δε νεκρὸ τὸ Διῶξτεπο, τὸ γενναῖο καί ἐνδοξον ‘Ο- λυμπιονίκη, μετενόησε γιὰ τὴν διαγωγή του κ’ ἐδά- κησε. Διέταξε νὰ γίνῃ ἡ ταφὴ του μετὰ ὅλες τῆς τιμῆς, διοργάνωσε ἀγῶνας γιὰ τὴ μνήμη του καί πολλῆς φορῆς ἔλαβε ἀφορμὴ νὰ σκεφθῆ πόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ ἡμῖα πού τοῦ ἐπροξένησε ὁ θάνατος τοῦ ἀτρούτου Ἀθηναίου. Ἀλλ’ ἦταν πλέον ἀργά.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΣΨΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιατὶ φοβόταν ὁ Μεταστάσιος τὴν Κόλασι. ‘Η ἱστορία ἐνὸς φτωχοσπίτου. ‘Ο ἄπληστος ταβερνιάρης. ‘Ο Μ. Ναπολεὼν ὑποχωρεῖ. Μὰ καί ἡ τιμὴ ἀνεβρίαν. Πᾶς τελειώσε ἡ φασα- ρία. ‘Ο ἄστρελῶνος τοῦ αὐτοκράτορος Κονράδου. ‘Ο δήμιος καί ὁ περὲς. Πᾶς τὴν γλύτωση κλπ. κλπ.

‘Ο ποιητὴς Μεταστάσιος ἀγαποῦσε τόσο τὴν τάξι, ὥστε συνήθειε νὰ λῆη γελώντας :

— Δὲν φοβόμην τὴν Κόλασι παρὰ μόνο γιὰτὶ ἔχω ἀκούσει πῶς βασιλεύει ἐκεῖ μεγάλη ἀταξία!...

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ πολυτελοῦς πάρκου τοῦ Τροζαντερό, ὅπου ὁ Ναπολεὼν ἐσεχεδίαζε νὰ κτίσῃ τὸ ἀνάκτορον τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Ρωμῆς, ἔπληξε, μέχρι πρὸ ὄλων ἐτῶν, ἕνα φτωχικὸ καί μισοκρημισμῶνο σπίτι. ‘Ο ἄθλιος ἐξουτεριῶ τοῦ ὁποῖου ἀποτελοῦσε μεγάλη ἀντίθεσι μετὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ πολυτέλεια τῶν γύρω κτιρίων. Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶχε πολὺ πρῶοιρη ἱστορία. Ἴδου αὐτὴ :

‘Όταν ἀπεφασίσθη ν’ ἀνεγερθῆ στὴν τοποθεσία αὐτὴ τὸ ἀνάκτο- ρον τοῦ διαδόχου τοῦ Ναπολεόντος, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις θέλησε ν’ ἀγοράσῃ ὅλα τὰ σπίτια πού ἦσαν κτισμένα ἐκεῖ γύρω, γιὰ νὰ τὰ κρημισθῇ. Μιταξὸ αὐτῶν βρισκόταν καί τὸ μικρὸ σπίτι πού ἀναφέ- ρουμε, τὸ ὁποῖον ἄνηκε σὲ κάποιον ταβερνιάρῃ. ‘Η ἀξία του δὲν ὑπε- ρεβάνε τὰ γίλια φράγκα. ‘Ο ἰδιοκτήτης ἐν τούτοις ἐξήτησε 10,000 φράγκα γιὰ νὰ τὸ πούσῃ. ‘Ο ἀρχιτέκτων τὸν ἀνακτόρου κ. Φον- ταιν ἀνεκοίμισε στὸν αὐτοκράτορα τὴν ἱστορικὴ ἀξία τοῦ τα- βερνιάρῃ. ‘Ο Ναπολεὼν ὁμως τὸν ἐξουσιωδότησε νὰ προβῆ στὴν ἀγορά τοῦ οἴκου αὐτοῦ καί νὰ πληρώσῃ τῆς 10,000 πού ζήτησθε ὁ ἰδιοκτήτης του. ‘Εκᾶναν ὁμως τὸν λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδό- χον, γιὰτὶ μόλις πῆγε ὁ Φονταῖν στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτοῦ γιὰ νὰ ὑπογράψουν τὰ συμβόλαια τῆς ἀγορᾶς, ὁ ἰδιοκτήτης τὸν ἐπληροφόρησε ὅτι κατὰ νωπιότερον σκεφῶνον εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ πούσῃ τὸ σπίτι τοῦ λιγώτερον ἀπὸ 30,000 φράγκα! ‘Ο ἀρχιτέκτων διεδάδασε καί τὴν νέαν αὐτὴν ἀ- κούνη στὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος τὸ ἔθεσε καί πάλιν ἐντολή νὰ προβῆ στὴν ἀγορά τοῦ σπι- τοῦ, ἔστω καί ἄντι τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ.

‘Ο κ. Φονταῖν ξαναπῆγε νὰ βρῆ τὸν ταβερνιάρῃ γιὰ νὰ κλείσῃ τέλος πάντων συμφωνία μαζί του. ‘Ο ἄπληστος ὁμως ταβερνιάρῃς τοῦ ἐμήνισε ὅτι εἶχε ἀλλάξει καί πάλιν γνώμην καί ὅτι ζήτησε γιὰ τὸ σπίτι του... 40,000 φράγκα! ‘Ο Ναπολεὼν, ἂν καί εἶχε ἀγρίσει ν’ ἀγαπηκτῆ ἐναντίον τοῦ ἐκδυστοῦ ἰδιοκτήτου, ἐπύστησε στὸν Φον- ταιν νὰ πληρώσῃ τῆς 40,000. ‘Ο ἀρχιτέκτων ἔσπειρε νὰ διαδίδῃ στὸν ταβερνιάρῃ τὴν αὐτοκράτορα καὶ συγκυτάσσει, ὁ ταβερνιάρῃς ἰ- μὸς ἐξήτησε τώρα 50,000 φράγκα!...

‘Ε, ὅταν ἔμαθε καί τὴν νέαν αὐτὴν ἀξία τοῦ ἀπλήτου ἰδιοκτή- του, ὁ Ναπολεὼν ἔγινε ἔξω φρενῶν. Διέταξε λοιπὸν ν’ ἀλλάξουν τὰ σχέδια τοῦ ἀνακτόρου, κ’ ἔτσι, τὸ φτωχικὸ σπίτι παρέμεινε στὸν ἰδιοκτήτη του καί διεσώθη ἐπὶ δεκάετα ἐτῶν, μικρὸ κ’ ἐτοιμώροστο, πλάι στὰ γύρω του μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα.

‘Ο αὐτοκράτορας τῆς Αὐστρίας Κονράδος, ὅπως ὅλοι οἱ βασιλεῖς καί μεγάλοι κρηνοδάρχοι τοῦ Μεσαίωνος, εἶχε στὴν Αὐλή του ἕναν ἀ- στορολόγο, ὁ ὁσίοις τοῦ ἐπρόλεγε κάθε τι πού ἐμελλε νὰ τοῦ συμβῆ.

Κάποτε ὅμως ὁ ἀστρολόγος τοῦ προκίε κατὰ τὸ πολὺ-πολὺ δυσα- ρεστο καί ὁ αὐτοκράτορ, ὁ ὁσίοις ἔγινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του, τὸν ρώτησε :

- Ἀθλιε καί ἐλέεινε! γιὰ πῆς μου, ἔξερεις ἀπὸ τί θὰ πεθάνῃς ;
- Ἀπὸ πνετοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀστρολόγος.
- Φέμματα λῆς. Θὰ πεθάνῃς τώρα ἀμέσως ἀπὸ τὸ σταθὶ τοῦ δήμιου.

Καί διέταξε νὰ γέρον τὸν δήμιον γιὰ ν’ ἀποκεφαλίσῃ τὸν ἀστρο- λόγο, ἐκεῖ μπροστὰ του.

‘Ο δήμιος ἔμεινε καί ἐτοιμώροτος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αὐτοκρο- τικὴ διαταγή. Τὴν στιγμὴ ὁμως ἐξέβη, ὁ ἀστρολόγος, ὁ ὁσίοις εἶχε ἀρρωστήσει ἀπ’ τὸν τρώμο του, γύρισε πρὸς τὸν αὐτοκράτορα καί τοῦ φώναξε :

— Μεγαλειώτατε, μάθετε ὅτι ποτὲ μου δὲν λέ- ω φέμματα. Βάτε νὰ μὴ πάσων, τὸν σφραγῶ καί θὰ πεθῆθε!... πῶς ἔχω πνετοῦ!

‘Η ἔξερτη αὐτῆ φράσις ἔκρινε τὸν αὐτοκράτορα νὰ γελᾷσῃ καί νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωῆ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

- Ἀλάτι πάει στὴν ἀλσκή καί ἔσδα πάει στὸ λόγγο.
- Ἄλλη καμμά δι γέννησε ἰόνον ἢ Μαριά τὸ Γιάννη.
- Ἄλλοι στὸ νιὸν ἀπὸ ἀγρυπνὰ, στὸ γέρο πού κοιμάται.

